

Himmelfahrt zum Paradies.

Musikansich (www.musikansich.de), May 8th 2010

🇩🇪 Die 2. Stunde: FREUDE war für mich mit das glanzvollste Stück des ganzen Zyklus. Eine perfekte Synthese aus Instrumentalklang und Vokalklang, Text und Musik, Spiritualität und Metierbeherrschung. Zwei singende Harfenistinnen, das lässt das Schlimmste befürchten – doch allein, wie Stockhausen hier eine höchst heikle, da doppelt klischeebesetzte Instrumentalkombination klanglich meistert, lässt nie an ein geschmäckerliches Spätwerk denken. Vielleicht kann eine Harfe ja gar nicht anders als schön klingen, sehr wohl aber bloß hübsch virtuos oder einfach nur biedermeierlich verbraucht. Dies ist hier aber nicht der Fall. Indem zwei Instrumente zu einer einzigen chromatischen Harfe verbunden werden, hat der Komponist die Gestaltungsspielräume generös erweitert. Stockhausens Klangphantasie beim Spiel auf dieser exotischen "Superlaute" scheint unbegrenzt, mitunter rauschhaft, achtet aber zugleich die besonderen Eigenarten der Instrumente. Und dazu dann der Gesang: die 24 Zeilen des Veni creator spiritus, die für diesen "Tag im Tag" gleich noch das passende Formskelett lieferten, wirkten in der großartigen Darbietung von Marianne Smit und Esther Kooi und getragen von der vollen, reifen Kirchenakustik der Andreas-Kirche wie eine Mischung aus Gregorianik und Kabuki, inklusive vogelartiges Zwitschern und kindliches Juchzen. Ein Jubilus für's 21. Jahrhundert! Wirklich: Fremde Schönheit.

🇬🇧 The second hour: JOY for me was the most brilliant piece of the whole cycle. A perfect synthesis of sound and instrumental sound and vocal sound, text and music, spirituality and timing. You might fear the worst with two singing harpists - but even with Stockhausen mastering the sound of a highly delicate, yet very cliché instrumental combination, it is hard to think of an outcome that will be a tasteful late work. Maybe a harp can not sound any other than pretty, merely lovely virtuos or just sentimental. However, this is not the case here. By connecting two instruments into a single chromatic harp, the composer has expanded the scope of playable area. Stockhausen's musical imagination for playing on this exotic "super lute" seems unlimited, sometimes ecstatic, but at the same time respecting the specific characteristics of the instruments. And that combined with the vocals: the 24 lines of Veni creator spiritus, which supplied the right form skeleton for this "day in a day", delivers thanks to the great performance by Marianne Smit and Esther kooi and is supported by the full, rich church acoustics of Andrew's Church resulting in a mixture of Gregorian chant and Kabuki, including bird-chirping and childish shrieks with delight. A Jubilus for the 21st Century! Really; strange beauty.

🇳🇱 Het tweede uur: FREUDE was voor mij het meest briljante stuk van de hele cyclus. Een perfecte mix van instrumentaal en vokaal geluid, tekst en muziek, spiritualiteit en maat houden. Twee zingende harpisten, het doet het ergste vermoeden – maar zelf als Stockhausen zich meester maakt van de klank van deze zeer delicate, maar ook zeer clichébeladen instrumentcombinatie, dan is het moeilijk om te bedenken dat dit zal leiden tot een smaakvol laat werk. Misschien kan een harp niet anders dan mooi klinken, slechts lieflijk virtuos of slechts sentimenteel. Dit is hier echter niet het geval. De twee instrumenten worden verbonden tot één chromatische harp, waardoor de componist het toepasbare speelgebied heeft uitgebreid. De muzikale verbeelding van Stockhausen voor het spelen op deze exotische "superluit" lijkt onbeperkt, soms extatisch, maar tegelijkertijd met inachtneming van de specifieke kenmerken van de instrumenten. En dat dan samen met de zang: de 24 lijnen van Veni Creator Spiritus, die voor deze "dag in een dag" het juiste vormskelet verschaft, komt tot zijn recht door de grote prestaties van Marianne Smit en Esther kooi en gesteund door de volle, rijke kerk akoestiek van Andrew's Church resulterend in een mengsel van gregoriaans gezang en Kabuki, inclusief vogelachtige tjilpen en kinderlijke kreten van verrukking. Een jubilus voor de 21e Eeuw! Werkelijk; vreemde schoonheid.